

Розділ 1

— Джеймі Грей! — Роб Сандерс висунув голову з-за офісних дверей і махнув мені, широко усміхаючись. — Заходь! Зараз усе порішаємо.

Я схопився з робочого місця, взяв планшет із нотатками і теж розплився в усмішці. Поглянув на Канішу Вільямс, вона легенько стукнула свій кулачок об мій і побажала:

— Покажи їм, де раки зимують!

— Покажу, будь спокійна! — запевнив я, рушаючи до кабінету боса. Настав час моєї атестації, яку я, чесно кажучи, мав завалити.

Роб Сандерс привітався зі мною і запросив до «перемовного кутка» (як він сам його називав) із чотирма яскравими мішками-пуфами, розставленими круг невисокого столика. Отой стіл мав прозору стільницю, наповнену сліпучо-білим магнітним піском, де за заданою траєкторією бігає намагнічена кулька, утворюючи геометричні візерунки. Ось і тепер вона виписувала хитромудрі завитки. Я плюхнувся на червоний пуф і потонув у ньому, трохи втративши зграбність. Планшет вислизнув з рук, та я перехопив його раніше, ніж він із пуфа з'їхав на долівку. Тоді підняв очі на Сандерса, який продовжував стояти, і всміхнувся. Той усміхнувся у відповідь, розвернув просте офісне крісло, осідлав його задом наперед, поклав руки на спинку і зверху вниз подивився на мене.

«О, так, сильний хід гендиректора, браво!» — відзначив я подумки. Однак мене це анітрохи не бентежило. Я знав, як діє его у топменеджерів, і був готовий до того, через що мав пройти. Я тут для того, щоб почути від Роба оцінку моєї піврічної праці, і збирався задати йому перцю.

— Зручно? — поцікавився Роб.

— Зручніше не буває, — сказав я і якомога непомітніше перемістив центр своєї ваги, бо мене трохи хилило праворуч.

— От і чудово. Джеймі, як давно ти вже у *füdmüd*?

— Пів року.

— І як тобі тут?

— Радий, що ти питаєш, Робе. Мені тут дуже добре. І правду кажучи, — я підняв свій планшет, — під час нашої зустрічі хотілося б присвятити трохи часу ось чому. По-моєму, я знаю, як покращити не тільки застосунок *füdmüd*, а й наші відносини з ресторанами, поставачальниками та клієнтами. Надворі 2020 рік, і сфера застосунків для доставки їжі вже цілком дозріла. Ми маємо зробити все для того, щоб виділитися із загалу, якщо, звісно, хочемо по-справжньому конкурувати з *Grubhub*, *Uber Eats* і рештою сервісів у Нью-Йорку, і не тільки в ньому.

— То ти кажеш, що нам є куди рости?

— Гадаю, так. — Я спробував податися вперед, натомість тільки більше утопив свій зад у кольоровий мішок. Тоді хитнувся разом з ним і просто вказав на планшет. — Отже, ти чув про цю штуку з COVID-19.

— Чув, — визнав Роб.

— По-моєму, цілком очевидно, що ми йдемо до локдауну. Тут, в умовах міста, це означає, що люди частіше замовлятимуть доставку їжі. А ще це означає, що ресторанам буде трохи зле, бо вони втрачуть клієнтуру. Якби *füdmüd* запропонував знизити наші розцінки в обмін на лістинг, на умовах ексклюзивності, та службу доставки, тоді ми, по-перше, зблизилися б з рестораторами, а по-друге, отримали б перевагу над іншими застосунками.

— Пропонуєш знизити розцінки?

— Саме так.

— Різонути доходи під час можливої пандемії.

— Ні! Розумієш, у тому й штука. Якщо не ловити гав і швиденько закрити популярні ресторани, то побачимо, що доходи зростуть, бо число замовлень збільшиться. І не тільки доходи. І ще наші доставники...

— Доставлятори.

Я посовгався в мішкуватому кріслі.

— Що?

— Доставлятори. Ми їх так тепер називаємо. Дотепно, правда? Моя ідея!

— А я думав, Ніла Стівенсона.

— Кого-кого?

— Такий письменник. Автор «Снігопаду».

— І що це, сиквел «Крижаного серця»?

— Взагалі-то, це книжка.

Роб зневажливо махнув рукою.

— Якщо це не «Дісней», то можна не боятися судових позовів.

Так що ти там казав?

— Наші... е-е... доставлятори теж побачили б ріст. Ми могли б збільшити розцінки на доставку — не дуже сильно. — Роб насупився. — Рівно настільки, щоб виділитися із загальної маси застосунків. В економіці вільного заробітку навіть несуттєве збільшення має колосальне значення. Ми побудуємо відносини на основі лояльності, це піде на користь сервісу, а отже, на одну відмінну рису стане більше.

— Словом, ти хочеш брати якість.

— Атож! — Я зробив указівний жест і від того ще дужче заглибився в крісло-мішок. — Хочу сказати, що ми вже кращі за решту додатків. Просто потрібно це довести до логічного завершення.

— Це влетить нам у певну копійку, але справа варта заходу — так ти хочеш сказати?

— Мабуть, так. Знаю, це видається диким, чи не так? Але у тому й фішка. З усіх розробників застосунків для доставки їжі там будемо тільки ми. А поки решта розбереться, що ми там надумали, весь Нью-Йорк буде наш. І це тільки початок.

— Джеймі, в тебе сміливі ідеї, — обізвався Роб. — Ти не боїшся ризикувати і одразу береш бика за роги.

Я засяяв од радості та відклав свій планшет.

— Дякую, Робе. Мабуть, твоя правда. Я ризикував, коли пішов з докторантури та подався у *füdmüd*, розумієш? Мої друзі з Чиказького універу думали, що в мене поїхав дах, коли я спакував манатки і перебрався до Нью-Йорка, щоб почати роботу в стартапі. Та я не сумнівався, що все роблю правильно. Гадаю, я реально змінюю на краще все, що стосується замовлень їжі.

— Радий чути це. Бо ми тут для того, щоб обговорити твоє майбутнє у *füdmüd* і куди тебе краще поставити, щоб ти повністю задіяв ту пристрасть, яку так яскраво відчуваєш.

— Що ж, Робе, приємно чути. — Я знову спробував податися вперед на злощасному кріслі, але мені це не вдалося, тож я вирішив ризикнути і трохи відтиснувся. Крісло вирівнялося, я трохи

вивільнився із не дуже зручного положення, зате планшет сковзнув у заглибину, утворену моїм тілом. Тепер я сидів верхи на планшеті. «Ну й нехай», — подумав.

— І як я міг би прислужитися компанії?

— Доставляторство.

Я моргнув.

— Що?

— Доставляторство, — повторив Роб. — Те, чим займаються в нас доставлятори. Інакше кажучи, доставляторством.

— Це якось дуже відрізняється від доставляння?

— Ні, але ми не можемо зробити доставляння своєю фішкою.

Я змінив платівку.

— Отже, ти хочеш, щоб я очолив доста... вляторську стратегію *füdmüd*?

Роб похитав головою.

— Боюся, це не дасть тобі нагоди повністю проявити себе. Правда ж?

— Не розумію.

— Джеймі, я хочу сказати, що *füdmüd* на місцях потрібні такі люди, як ти. На передньому краї. Для постачання нам розвідданих з вулиць. — І він махнув рукою в бік вікна. — Реальних. Без прикрас і позлітки. Так можеш тільки ти.

Цілу хвилину я засвоював почуте.

— Ти хочеш, щоб я був доставником *füdmüd*?

— Доставлятором.

— Взагалі-то, такої посади у компанії немає.

— І попри це, Джеймі, вона багато важить для компанії.

Я знову спробував зручніше уместитися у кріслі, й знову марно.

— Стривай-но, Робе... Що це взагалі тут коїться?

— Ти про що?

— Я думав, ми зустрілися для того, щоб ти оцінив мою піврічну працю.

Роб кивнув.

— У певному сенсі воно так і є.

— І тут ти кажеш, що бачиш мене на посаді доставника...

— Доставлятора.

— ...чи як, мля, ти це все назвеш, та весь прикол у тому, що це не посада в компанії. Отже, ти мене звільняєш.

— Я тебе не звільняю, — запевнив Роб.

— А тоді що?

— Я тобі пропоную чудову можливість збагатитися досвідом роботи у *füdmüd* у цілком інший спосіб.

— Такий, що не передбачає виплат пільг, медичної страховки й зарплатні?

Роб скривився.

— Ти добре знаєш, що це не так. *füdmüd* має двосторонню угоду з «Двейном Рідом»¹, згідно з якою наші доставлятори отримують до десяти відсотків знижки на певні медичні товари.

— Авжеж, добре, вирішили, — сказав я. Підвівся з клятого мішка, послизнувся і впав на планшет, розколовши екран. — Клас!

— Не парся, — сказав Роб, вказуючи на планшет, коли я нарешті вивільнився від крісла. — Це власність компанії. Просто залишиш його, як ігтимеш.

Я кинув планшет Робу, той спіймав.

— Ти рідкісне мудило, Робе, — сказав я. — Кажу тобі, щоб ти це знав.

— Джеймі, ми сумуватимемо за тобою, сім'ї *füdmüd* тебе не встачатиме, — запевнив Роб. — І пам'ятай, що серед доставляторів тобі завжди знайдеться місце. Зуб даю.

— Я так не думаю.

— Маєш право. — Він показав мені на двері. — Каніша підготувала твої документи на звільнення. Якщо за п'ятнадцять хвилин ти ще будеш тут, охорона допоможе тобі знайти вихід.

Він устав із крісла, підійшов до свого столу, вкинув планшет у смітник і дістав телефон, щоб комусь подзвонити.

— Ти знала, — докірливим тоном сказав я Каніші, коли був біля неї. — Все знала про мене і однаково побажала удачі.

— Вибач, — сказала вона.

— Підійми кулак.

Збентежившись, вона підняла. Я легенько стукнув по ньому й сказав:

— Ось. Я відкликаю отой попередній удар, який символізував підтримку.

— Справедливо. — Вона всунула мені документи на звільнення. — А ще мене просили передати, що на твоє ім'я відкрили

¹ «Двейн Рід» — велика мережа аптек і магазинів товарів для дому, заснована в Нью-Йорку, відома широкою присутністю на Мангеттені.

доставляторський рахунок. — Слово «доставляторський» вона вимовляла так, ніби це завдавало їй болю. — Так, знаєш, про всяк випадок.

— Мабуть, я швидше помру.

— Померти, Джеймі, завжди встигнеш, — застерегла Каніша. — Шатдаун уже не за горами. А наша знижка у Двейна Ріда тепер досягає п'ятнадцяти відсотків.

* * *

— Отакий у мене видався день, — сказав я своєму співмешканцю Бренту.

Ми жили в надзвичайно маленькій квартирці на четвертому поверсі на Генрі-стріт. Окрім мене, там мешкали Brent, його хлопець Лаертс і зручна іноземка, яку звали Реба. Ми її майже ніколи не бачили, і якби не довге волосся, яке вона щодня залишала на стінці душової кабінки, то можна було б подумати, що немає ніякої Реби.

— Фі, як це грубо, — сказав Brent.

— Спали їх на хрін, — гукнув Лаертс із їхньої кімнати, де він рубався у відеогру.

— Ніхто нічого не палитиме! — прокричав Brent у відповідь.

— До певного часу, — запевнив Лаертс.

— Не станеш же ти вирішувати всі проблеми підпалами! — обурився Brent.

— Ти не станеш, — відпаривував Лаертс.

— Не здумай палити це місце, — сказав мені Brent, притишуючи голос, щоб його не почув Лаертс.

— Та не буду нічого палити, — заспокоїв я його. — Хоча звучить *спокусливо*.

— То ти зараз шукаєш щось інше?

— Шукаю, але не впевнений, що з того буде толк, — сказав я. — В усьому Нью-Йорку надзвичайний стан. Усе зачиняється. Ніхто нікого не бере на роботу, а як щось і знайдеться, то спробуй заробити на оце. — І я обвів рукою нашу оселю на четвертому поверсі. — Однак є й гарна новина, якщо це можна так назвати. Моєї вихідної допомоги від *füdmüd* достатньо, щоб я кілька місяців оплачував свою частку оренди. Може, й ходитиму голодний, але принаймні до серпня матиму над головою дах.

Brent ніяково знітився.

— Що таке? — насторожився я.

Він видобув із пошти на кухонному столі, за яким ми сиділи, найзвичайнісінький конверт.

— Я так розумію, цього ти ще не бачив.

Я взяв конверт, розпечатав. Усередині лежали десять сотенних купюр і записка: «Нахрін це чумне місто, далі без мене. Р.».

Я обернувся до кімнати, де мешкала Реба.

— Так вона з'їхала?

— Якщо вважати, що вона тут жила, то так.

— Це привид із банківською карткою, — прокричав зі своєї кімнати Лаертс.

— Що ж, що далі, то краще, — резюмував я. — Хоч заплатила за минулий місяць. — Я кинув конверт, записку і гроші на стіл, охопивши голову руками. — Ось віддяка за те, що я не додаю ваші імена у договір оренди. Ви ж двоє звідси не з'їжджаєте, еге?

— Еге, — підтвердив Brent. — А зараз ось що...

Я зиркнув на нього крізь розчепірені пальці.

— Ні!

— Послухай, Джею...

— Ні!..

Brent підняв руки.

— Послухай, тут така штуkenція...

— Ні-і-і-і-і-і-і-і-і-і! — вискнув я, й голова моя, глухо гупнувши, опустилась на стіл.

— Не здумай вчинити сцену, це нічого не дасть, — обіззався зі спальні Лаертс.

— А тобі б лише *палити й підривати!* — прокричав я у відповідь.

— Це не драма, а революція, — відпарирував він.

Я озирнувся на Brentа.

— Будь ласка, скажи мені, що хоч ти не з'їжджаєш, — попросив я.

— Ми працюємо в театрі, — відповів Brent. — І ти сам казав, що усе зачинається. У мене взагалі ніяких заощаджень, і в Лаертса, ти це знаєш, теж немає.

— Як це не кумедно, я жебрак, — підтвердив Лаертс.

Brent скривився від цих слів, тоді продовжив:

— Якщо справи будуть кепські — а все йде до того, — тоді ми просто не потягнемо платити за квартиру.

— І куди ж ви підете? — поцікавився я. Як мені було відомо, сім'ї у Brentа не було.

— Ми зможемо пожити в Болдері в Лаертсових батьків.

— Моя стара кімната має такий вигляд, як колись, — сказав Лаертс. — Поки що я її не спалив.

— Ніхто нічого не палитиме, — відрізав Brent, але тривожило його не те. Лаертсові батьки були з тих добропорядних, зовні милих консерваторів, які не пропустять нагоди назвати сина тим ім'ям, яке він мав до зміни статі, і з часом це добряче дістає.

— Тобто ви залишаєтесь, — сказав я.

— Поки що так, залишимося, — підтвердив Brent. — Але якщо в нас закінчаться...

— Ви залишаєтесь, — повторив я вже твердішим тоном.

— Джеймі, я не можу просити тебе про це, — сказав Brent.

— Я можу, — гукнув Лаертс зі спальні. — Нафіг той Болдер.

— Отже, домовились.

Я підвівся з-за столу.

— Джеймі...

— Прорвемося. — Я усміхнувся Brentу, потім пішов до своєї кімнати, завбільшки як поштова марка, зате з протягами та рипучою підлогою.

Всівся на своє паскудне двомісне ліжко, зітхнув, приліг і цілу годину витріщався у стелю. Належавшись, я знову зітхнув, сів, дістав телефон. Увімкнув його.

Екран привітав мене застосунком *füdmüd*.

Зітхнувши втретє, я зайшов у нього.

Як і було обіцяно, мій доставляторський акаунт уже був зареєстрований і готовий до роботи.

Зміст

Розділ 1	7
Розділ 2	15
Розділ 3	23
Розділ 4	33
Розділ 5	43
Розділ 6	52
Розділ 7	61
Розділ 8	70
Розділ 9	79
Розділ 10	87
Розділ 11	95
Розділ 12.....	103
Розділ 13.....	110
Розділ 14.....	120
Розділ 15.....	129
Розділ 16.....	139
Розділ 17.....	146
Розділ 18	157
Розділ 19	167
Розділ 20.....	179
Розділ 21.....	186
Розділ 22	194
Розділ 23.....	203
Розділ 24.....	212
Розділ 25.....	220
Розділ 26.....	229
Розділ 27	240
Розділ 28.....	251
Авторські нотатки та подяки	257
Про автора	262